

Rundrejse i Ruslands fra den 14. juli - 23. juli 2012.

Denne tur havde stået på vores ønskeliste et godt stykke tid og nu skulle det altså være. Det er trods alt ikke hver dag man kommer til Rusland og det kræver også en del papirarbejde så som ansøgning af visum osv. Et arbejde som påbegyndtes i god tid dvs. 3 måneder førend rejsen skulle foregå. Alle papirer skulle udfyldes meget omhyggeligt og der var en del post der skulle sendes frem og tilbage mellem Henrik og alle deltagerne. Her skal det tilføjes, at det er en god ide at se sit pas grundigt igennem, da fejl ikke godtages når turen går til Rusland.

Jeg havde ikke været helt så grundig med mit pas og opdagede i sidste øjeblik at mit mellemnavn ikke var kommet med i passet og så var det bare om at få lavet en hasterettelse af passet. Dette lykkedes selvom det var i sidste minut og absolut ikke behageligt for mig. Jeg følte mig lidt dum og havde ikke opdaget fejlen, da jeg på trods af fejlen i mit pas havde været ude at rejse flere gange.

14: Juli 2012:

Vi havde aftalt at følges med nogle venner lørdag den 14. juli 2012 til Karlshamn hvorfra vi skulle sejle til Klaipeda i Litauen - en sejltur på ca. 15 timer. Turen til Litauen forløb ganske udramatisk omend færgen bar præg af at være en rigtig truckerfærge. Maden var middelmådig men ok. Vi kunne kun bruge litauisk valuta så det var begrænset hvad vi fik forbrugt af penge ombord.

15. juli 2012:

Vi var 20 motorcykler og 25 deltagere som nu skulle følges ad til den russiske grænse 60 km fra Klaipeda. Vi var et par stykker der havde glemt at tanke cyklerne i Sverige. Der viste sig dog den mulighed, at vi kunne tanke ved den første tankstation vi kom til efter færgen. Her var turens ældste deltager hurtig til at tanke op, men havde samtidig glemt sin kode til sit dankort og vi andre skulle lige have afklaret hvordan vi kunne betale. Damen i lugen var ikke just sprogkyndig og efter at have prøvet med engelsk og tysk - ja så måtte jeg finde mine russiske sprogkundskaber frem og få en dialog igang med damen, da der jo skulle afregnes. Medens vi fik afklaret at der kunne betales med kort, kom der en lille rødhåret dame frem til lugen og var synlig imponeret over at der var en der kunne tale russisk og så gik snakken ellers om hvordan det forholdt sig og hvilke russiske relationer jeg havde. Det viste sig at det var vores russiske tolk, Olga der nu var stødt til os. Vi fik alle betalt det som vi skyldte og den glemsomme betaler fik nådigt betalt sin gæld af en af de andre.

Vi var hjemmefra blevet formanet til at udvise tålmodighed og venlighed ved grænseovergangen. Det fik vi så sandelig også brug for i dette her tilfælde. Havde vi haft problemer med det russiske bureaukrati for at få visa hjemmefra, så fortsatte dette så sandelig her ved grænsen. Vi skulle udfylde opholdstilladelser for hver deltager og der måtte ikke være fejl i det ultra lillebitte skema samt en beskrivelse af indførelse af samtlige motorcykler. Det skulle vise sig at være en overvældende opgave for os alle sammen. Her måtte heller ikke være fejl og efter at have opbrugt samtlige engelske og tyske skemaer - ja så var der til sidst kun de russiske skemaer tilbage. Efter 3 sveddryppende timer lykkedes de os alle at få vore skemaer godkendt og vi kunne nu fortsætte turen via Curonian Spit - en beskyttet halvø adskilt fra Østersøen og som i dag er en fredet

nationalpark på ca. 100 km med et rigt dyreliv og en smuk vildsom natur. Første stop på russisk grund var bade/kurbyen Rybachi, hvor vi spiste frokost på restaurant Altrimo - et eksklusivt sted med udsigt ud over Østersøen og tydeligvis et sted for de rige russere.

Herefter fortsatte vi videre mod vores 1 stop - den gamle badeby Zelenogradsk. Byen ligger ved Østersøen i Semland 30 km nord for Kaliningrad. Stedet var oprindeligt en preussisk fiskerlandsby nær Kaup. Området kom under den tyske ordens kontrol og blev bosat af tyskere. Det tyske navn Cranz, oprindeligt Cranzkuhren er afledt af det preussiske ord Krantas som betyder "kysten". Området blev erobret af Sovjetunionen under 2. verdenskrig og senere en del af Rusland. Landsbyens navn blev herefter ændret fra Cranz til Zelenogradsk der betyder "grøn by" på russisk. I byen findes der i dag mange klassiske bygninger, da byen ikke blev ødelagt under krigen. Byen er i dag populær blandt russiske ferierende og mange rige moskovitter ejer private huse i området.

Vi fik anbragt vore cykler ude i hotellets baggård - hotel Kurhaus Cranz - og fik en velfortjent øl ovenpå dagens køreoplevelser. Inden aftensmaden fik vi lejlighed til at gå en tur i byen som bar præg af fortidens tyske dominans. Vi boede centralt i byen og kunne nyde den hyggelige lidt gammeldags stemning på den lange gågade med mange shoppemuligheder. Vi så mange gamle træhuse langs det meste af gågaden som havde været ferieboliger for de rige russere inden vi til sidst endte nede på den elegante og fornemme havnepromenade langs Østersøen. Vi beskuede en del moderne kunst forestillende nogle slanke og smukke kvinder som straks blev fotograferet. Efter dette hav kig vendte vi næsen hjem til hotellet og aftensmaden. Måltidet var ganske fint og vi blev alle introduceret for hinanden og fik lusket ud af vores lille vævre tolk Olga at hun d.d. havde fødselsdag. Alt i alt en fin afslutning på vores første dag i Rusland.

16. juli 2012:

Cyklerne blev startet kl.09:00 og næste destination var byen Sovjetsk. Vi kørte ad små veje med begrænset trafik i nordlig retning. Her oplevede vi en uendelig masse storke som havde deres ynglingsredepladser på de gamle høje russiske vandbeholdere og vi så rede efter rede til stor begejstring for alle deltagere. Vi passerede det ene efter det andet store flade markområde tilgroet med langt græs. Disse kunne sagtens have været opdyrket jorder i stedet for - lidt spild af gode ressourcer. Senere kørte vi forbi en lille vindmølle park med brugte vindmøller, som Danmark havde foræret til provinsen Kaliningrad. Det var en tiltalende gestus og Kaliningrad er jo stadigvæk et land som er i rivende udvikling, men ikke har så mange likvide midler - så det er step by step. Vejstrukturen kunne også være bedre på de små veje og man skulle se hvor man kørte, når man ikke lige befandt sig på hovedvej. Lige førend vi skulle besøge et spritnyt nonnekloster - givetvis finansieret af den lokale mafia - overså vi en lumsk hulning i vejen og "pang" der røg vores ellers ret tunge topboks med et ordentligt brag og trillede nogle få meter bagud! Gudskelov kom de efterfølgende deltagere ikke noget til og som den praktiske mand Jesper er, så fik han fikset problemet lynhurtigt med nogle gode solide strips, hvorefter vores boks blev døbt "dropboks".

Selve klosteret var imponerende flot og kirkens guldkupler strålede i solen. Nonnerne havde også en udpræget god forretningssans, da de udover at drive et kloster også drev en strudsefarm og souvenir biks med alskens ting og sager. Der blev en livlig handel med de berømte små russiske kors til børn og børnebørn og nogle måtte simpelthen købe de berømte russiske mini ikoner med hjem.

Efter vores ankomst til Sovjetsk - den nordligste by i provinsen og hotellet, som lå centralt placeret i byen overfor en kæmpemæssig statue af Lenin, blev vore cykler anbragt sikkert i baggården og vi indtog vores obligatoriske "ankomstøl". Der var lige tid til et pust førend vi gik vores bytur med Olga i spidsen. Vi besøgte den kendte "Dronning Louise" bro, hvor Napoleon 1. og zar Alexander 1. aftalte en ikke angrebspagt. Herefter ledte Olga os ned til Neman-floden som også er grænseovergangen til Litauen. Her kunne russere og litauere vandre over broen efter at være blevet checket. Litauerne er ivrige indkøbere af sukker i Sovjetsk. Området var noget trøstesløst og bar tydeligt præg af bagsiden af Rusland - forfaldne husfacader, slidte gammeldags højhuse og en del nedlagte og øde bygninger.

17. juli 2012:

Efter et solidt morgenmåltid sad vi atter på cyklerne og skulle nu besøge et danskrevet landbrug øst på i provinsen. Her fik vi en grundig information om hvor svært det er at lede et landbrug i en verdensdel hvor det at lære personalet at holde ting ved lige og møde ædru på arbejdet var en stor udfordring. Det så nu ud til at noget var lykkedes og 600 tons ubrugeligt skrot fra gamle traktorer og lignende var blevet solgt og disse penge kom jo landbrugsvirksomheden til gode. Dog var det tydeligt for enhver at der var et stykke vej endnu mht. et effektivt drevet landbrug fremover. Stedet var ikke specielt moderne og man kunne bedst sammenligne stedet med et fattigt landsted fra begyndelsen af 1950'erne.

Vi sagde pænt farvel og ønskede alt godt fremover og alle synes at det var prisværdigt at en dansker havde mod på denne store udfordring. Så gik turen videre til noget helt andet - nemlig det berømte hestestutteri Georgienburg lidt nord for Cernjahovsk. I stutteriet er der blevet avlet Trakehner heste i over 250 år dvs. siden 1771. I dag er det et russisk privat firma der driver stedet for verdens kendeste dressurheste. Vi fik en meget fin rundvisning og styr på de 3 slags heste der findes indenfor racen. Vejret var imidlertid blevet rigtig dårligt med silende regn og Henrik var ikke sen til at byde på lækker kage og kaffe i stutteriets fine kaffestue, så humøret steg betydeligt herefter.

Eftersom vejret jo var dårligt så besluttede vi at køre direkte til Cernjahovsk - en middelalderby anlagt i det 14. århundrede som et fort. Vores hotel i Cernahovsk var et meget fint og pompøst hotel, hvor vi havde en hyggelig aften med rigtig god mad - dog vil vi altid huske hotellet for deres pandekager med kødfyld til morgenmad - ikke helt hvad vi havde forventet.

18. juli 2012:

Ved godt mod så var det atter op på cyklen og ud i det russiske landskab. Olga tog os med ud til Korsridderborgen Insterburg hvor hun fik hevet en søvning langhåret hippie - som dog var meget sympatisk da vi fik ham på nærmere hold - ud af fjerene. Her blev vi med Olgas hjælp orienteret om borgens historie gennem tiderne. Borgen havde været alvorlig under angreb mange gange i 12-, 13- og 14-tallet fra Litauen, i 1600-tallet af tatarerne og sidst i 16-tallet sågar også af svenskerne. Under Napoleonskrigen var borgen atter blevet angrebet og under 2. verdenskrig led borgen også alvorlig skade. Borgen var bestemt klassificeret til restaurering og vi gav også et bidrag hertil.

Apropos bidrag til restaurering så havde vi ved flere lejligheder også givet et bidrag til mange af de kirker vi besøgte undervejs. Dels var det meget populært at købe lys i en kirke og tænde dette/disse for et familiemedlem som ikke mere var her eller bare for nogle mennesker som vi holdt af. Herudover var de russiske kors (i guld eller sølv) også noget som vi indkøbte mange af. Ligeledes tog Olga os med ud til flere ruiner af gamle

slotte/borge som hver havde deres historie og alle var i en elendig stand, men russerne hæger om deres fortid og vil meget gerne indvi os i deres historie, ligesom de bravt kæmper for at restaurere alt hvad de kan, omend der efter vores målestok skal meget til, men deres iver og ihærdighed er beundringsværdig.

Undervejs holdt vi picnic i Pravdinsk på den centrale plads og jeg fandt en Lenin statue som fik mit selskab. Befolkningen i Pravdinsk var meget flittige til at restaurere deres by og det var alt i alt en nydelig by efter forholdene. Efter en del "køren" på de russiske landeveje og gennem diverse landsbyer, hvor asfalten ikke var noget som man spenderede penge på og også utroligt, at de russiske damer kan gå nok så elegant afsted i deres højhålede sko under disse forhold - gjorde vi holdt i en lille landby - kaldet fred på russisk - "mir". Her gik der heste løs uden at tage synderlig notits af os og vore motorcykler og vi så en kirke hvor hvert af kirkens spir havde sin storkerede.

Denne dag var vores sidste dag som "nomader" førend vi nåede Kaliningrad, og inden vi kørte ind i selve Kaliningrad ventede der et besøg hos DSV Transport, hvor vi skulle bese deres store logistiske afdeling i Kaliningrad. Det var noget af en modtagelse vi fik. Hele ledelelsen stod foran hovedbygningen og tog imod med hvide og blå balloner og insisterede på at forevige vores besøg med et kæmpe gruppebillede af alle os plus dem selv. Herefter var der en kort introduktion og power point præsentation af deres organisation medens der blev serveret et gigantisk kaffe/the bord med alskens kager.

Herefter var der rundvisning og der blev konstant taget billeder af os, så det kunne måske gå hen og blive et reklamespot for dem i en eller anden anledning?

Efter denne formidable velkomst var det tid til at vende næsen mod selve Kaliningrad. Trætheden var ved at melde sig for pludselig gled vores motorcykel lige så stille længere og længere ned mod jorden og der var ingen tvivl om at vi var i færd med at skride. Det opdagede mange andre omkring os og Jesper nåede at få lidt hold i ryggen, da han gjorde alt hvad han kunne for at holde cyklen oppe (godt at han er god til af løfte jern for at holde sig i træning), men vi fik hjælp og rejst "Bimmer" op uden nogen skrammer - Gudskelov! Vi fik vinket farvel til vore flinke værtsfolk og bevægede os nu ind mod Kaliningrad i regnvej og med udsigt til myldretid. Det skulle også vise sig at holde stik.

Nu glædede vi os til at nyde et par dage med 2 busture og 1 fridag. Cyklerne kunne også få et tiltrængt hvil efter af have været afsted på de russiske veje i adskillige dage.

19. juli 2012:

Næste dag var udflugtsdag med bus. 19. juli skulle vi bare gøre os selv klar og ikke iføre os vores "motorcykeluniform". Vi så den gamle kongeport som førhen var byporten da byen var underlagt tysk herredømme og hed Königsberg. Herefter gik turen ned til havnen hvor vi så alle torpedo bådene og nogle enkelte "Stalinorgler" på havnefronten. Bygningerne savnede noget polish udenpå, men det er typisk for Rusland da der generelt ikke bliver gjort så meget ved de ydre facader. Vi så det store bygningskompleks der var bygget på ustabil grund i 1970'erne og aldrig blev taget i brug, da hele byggeriet sank i sin sokkel. Et grimt mindesmærke fra den tid må man sige! Vi så området med de sprængte broer fra tyskernes tilbagetrækning i 1945. Vi kom også på havnerundfart på floden Pregola og beså her kajerne med de tunge kraner der hang ud over floden samt husbåde af noget faldefærdig karakter. Bagefter var der lækker frokost på en meget moderne restaurant beliggende på den meget eksklusive havnepromenade. Efter frokosten gik turen til øen Kneiphof, hvor vi så den store katedral og mindesmærket for Immanuel Kant imedens vi blev belejret af diverse fotosælgere.

Om aftenen var der arrangeret en russisk folkore aften med alt hvad der sig hører til på en nærliggende restaurant, hvortil vi gik til fods. Her fik vi en overdådig middag og underholdning af en russisk danse- og syngetrup. Her fik vi på tæt hold lyttet til de lystige

og vedmodige russiske folkesange af en veloplagt gruppe, som også bød de danske mænd op til dans. Det var en meget smuk optræden med al den sjæl og karisma som kun det russiske folk kan levere. På denne aften skulle vi selvfølgelig også nyde den gode og ægte vodka og det blev lige pludselig til 8 - 10 flasker - alle med forskellige navn som de 5 søer osv. Som man jo kan tænke sig så blev det til sidst en meget hjertelig og løssluppen stemning der bredte sig iblandt os og truppen fik da også solgt en del cd'ere til os alle. Så alt i alt en meget livligt afslutning på denne herlige aften. Mine sko så lidt mærkelige ud konstaterede jeg næste dag og fik så den forklaring, at jeg vist havde haft svært ved at slippe bremserne - SUK! Skoene måtte holde resten af turen på trods af deres mærkelige udseende, men de blev smidt ud på vej hjem med færgen fra Gdynia.

20. Juli 2012:

I dag var det vores egen dag og vi kunne gøre hvad vi havde lyst til, selvom der blev drukket flittig af vandflaskerne ovenpå vores vodka aften, men alle var veloplagte til at shoppe eller se Kaliningrad på egen hånd. Selve Kaliningrad centrum var meget eksklusivt med mange fine stormagasiner, springvand og fine centrale pladser og den store smukke kirke der kunne ses på lang afstand med dens mægtige guldkupler. Vi så et bryllup og oplevede hvordan dette foregik på nærmeste hold med venner og familie, champagne og store brød. En fin oplevelse efter byvandringen med eksklusive butikker, kræmmermarkeder osv. Der var stort set ikke den ting der ikke kunne sælges. Vi besøgte også ravmuseet med alle de fine butikker og købte fine ravarmbånd til dem derhjemme. Der var næsten ikke den ting som ikke var fremstillet i rav. Det var en sjov oplevelse at se al den kreativitet der kunne fremstilles af disse gyldne klumper! Jeg købte selv en samovar indkapslet i rav. Vi gik også lige en tur lidt uden for bymidte og her var der knap så eksklusivt, men det var også værd at se.

Noget af tiden blev vi forfulgt af de russiske gadehunde og det gik ikke helt stille af sig. De gjorde ikke noget på trods af norges størrelse, men det var tydeligt at der var en hakkeorden iblandt dem. Olga fortalte at der var foreninger der tog sig af disse hunde og

sørgede for deres ve og vel i form af mad og anden pleje. Hun var selv medlem af en sådan forening.

21. juli 2012:

I dag gik turen til et lukket område nemlig den russiske militærbase for østersøflåden i den vestlige del af provinsen. Der skulle en speciel tilladelse til at besøge området. Vi fik nu ikke så meget at se, bortset fra nogle militærskibe der lå til kaj og en paradeplads. Nede ved vandet fik vi set en kæmpe statue af Katerina den Store til hest og hestens hale siges at være den største hale der er set på en statue. Herudover fik vi frisk luft og et fint view ud over stranden så langt øjet rækker. Selve byen Bialysk virkede tom og øde og der var ikke meget liv i gaderne.

Nu gik turen videre til den store ravmine Palmnicken eller Yantarny som det kaldes af russerne. Yantarny betyder rav på russisk. På dette sted opgraves der ca. 80-90% af verdens samlede ravforekomst. Det var fasinerende at se at rav ikke kun kommer fra havet som mange måske tror, men at rav forekommer i store mængder i speciel jord. Der var mulighed for selv at prøve at grave efter rav i nogle store sandkasser og det lykkedes mig at finde 7-8 mellemstore stykker som minde om besøget i Yantarny.

Turen afsluttedes i byen Svetlogorsk, hvor vi havde været tidligere og som siden 1990 er blevet et meget populært feriested for de rige russere som også ejer mange huse i byen.

Her fik vi en velfortjent kop kaffe med en god is til og kunne herefter atter gå en tur ned ad den pulserende hovedgade med alle de mange kræmmerbutikker eller gå ned til den fine strandpromenade en sidste gang og få et glimt af de frådende Østersøbølger. Vi var retur på hotellet sidst på eftermiddagen og dette var så også vores sidste dag i Kaliningrad før rejsen gik hjemad via Polen.

22. juli 2012:

Efter morgenmaden vendte vi næsen mod den polske grænsepassage. Vi kom hurtigere gennem paskontrollen end på udturen. Denne gang tog det kun 1 time. Lige inden vi kørte ind i Polen havde vi mulighed for at tanke og her oplevede vi en firnurlighed, hvad angår benzinoptankning af biler. Ved brug af en donkraft eller 2 høje trækloster som bilerne blev kørt op på, kunne der tankes mere brændstof på bilerne! Alle var nu klar til den sidste del af turen og vi fik taget en hjertelig afsked med vores tolk Olga som var så heldig at blive hentet af sin mand.

Nu fortsatte turen gennem det polske Masurien som må siges at være den mere velstillede del af Polen. Vi passerede flotte velholdte huse og opdyrkede marker - det var som at slå en streg i sandet i forhold til provinsen Kaliningrad.

Næste stop var KZ lejren Stuffhof beliggende i den lille by Sztutowo 35 km fra Gdansk. Lejren blev oprettet i 1939 som en beskeden fangelejr, men blev i 1941 overført til det tyske SS. Lejren blev herefter gradvist udbygget og kom til at rumme flere nationaliteter så som russere, nordmænd, franskmænd, hollændere, danskere osv. I alt havde lejren og de 100 arbejdslejre/udekommandoer 52.000 fanger da antallet var højest. Fangerne udførte skovarbejde og byggeri samt arbejde på et anlæg til forsvar mod den russiske hær. De arbejdede også med lejrens anliggender og på fabrikker i nærheden. Dødeligheden var generelt meget høj og der omkom ca. 70.000 fanger i Stuffhof som følge af sult, sygdom, chikaner og mishandling. I 1944 indrettede SS et gaskammer hvor fangerne dræbtes systematisk med cyklon B. Kapaciteten blev hurtigt for lille og gaskammeret suppleredes derfor med en jernbanevogn indrettet til samme formål. Lejren er kendt for fangernes store døds-march i januar-februar 1945 da lejren skulle evakueres af den russiske hær. Lejren blev dog så effektivt forsvaret af tyskerne at det først lykkedes de russiske tropper at overtage lejren og befri fangerne den 10. maj 1945 dagen efter Tysklands kapitulation. Det var et trist og bevægende besøg for os alle. Et skræmmende bevis på tyskernes regime med menneskeudryddelse og systematisk terror!

Vi ankom i god tid til færgen i Gdynia, men var nogle af de sidste der kom ombord pga. tekniske vanskeligheder med udstedelse af boardingkort. Dog var det et plaster på såret at Henrik havde bestilt en herskabelig buffet til os alle om aftenen og det blev en rigtig hyggelig afskedsmiddag for os alle sammen.

23. juli 2012:

Kl. 9 lagde færgen til i Karlskrona og nu var det for alvor tid til at tage afsked med alle. Dette blev gjort med maner efter morgenmaden og Jesper og jeg vil gerne sige tak for en meget anderledes motorcykeltur, hvor vi lærte at påskønne vort eget land og de fremskridt vi har gjort i årenes løb når vi skal sammenligne de forhold vi så i provinsen Kaliningrad med vore egne i Danmark. Russerne er på vej, men det tager sin tid. Det er stadigvæk et østland med stort "Ø" på mange områder!

Også en stor tak til alle deltagerne på turen. Det var en minderig tur med hele 4 fødselsdage, højt humør og altid en frisk bemærkning om dette og hint.

Mange venlige hilsner og tanker til jer alle sammen.

Jesper Wolff og Marianna Harder Olesen.

Billeder i artiklen er fra rejsen i 2012.

Se tillige billeder nedenfor.

